

Εκκινούμε την προσπάθεια μας από τη ζωή μας: από την καθημερινότητα μας μέσα σ' αυτό το πανεπιστήμιο. Είμαστε απδισσμένοι, καταπιεσμένοι, αλλοτριωμένοι. Είμαστε εσείς όσο και όπως εσείς είστε εμείς. Να κινθούμε επιτέλους στη βάση της δίκης μας εμπειρίας και των δικών μας αναγκών, μακριά από τις διαμεσολαβήσεις και την αντιπαράθεση μικροπολιτικών συμφερόντων. Το πανεπιστήμιο αυτό είναι τόσο ξένο σε μας όσο και το μέλλον που μας υπόσχεται η συσσώρευση εξειδικευμένης γνώσης. Είναι η ζωή που μας διαφεύγει.

Όσο δεν αντιλαμβανόμαστε την απόσταση ανάμεσα σε αυτό που αναγκαζόμαστε να κάνουμε και αυτό που θα μπορούσαμε να είμαστε μένουμε αμήχανοι μπροστά στην απαλλοτρίωση της ζωής μας. Όσο δεν μπορούμε να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας δεχόμαστε αδιάφορα την επιθετική κίνηση του κεφαλαίου.

Ένα ολόκληρο πακέτο μεταρρυθμίσεων στον χώρο της εκπαίδευσης βρίσκεται μπροστά μας. Αξιολόγηση, εντατικοποίηση και ιδιωτικοποιήσεις ακούγονται σαν ξύλινος λόγος. Οι κινήσεις της κυριαρχίας όμως δεν είναι λέξεις και όροι, αφορούν την υλική πραγματικότητα της ίδιας μας της ζωής.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ!

Ανοιχτή συνέλευση
κάθε Πέμπτη στις 6.00,
στο Πολυτεχνείο (Τρίγωνο)

Αυτόνομη Πρωτοβουλία Φοιτητών
ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΕΑΤΕΣ
ΠΑΡΑ ΜΟΝΑΧΑ
ΑΓΩΝΕΣ!

Η αντίσταση στις μεταρρυθμίσεις που προωθούνται τόσο στην **εκπαίδευση** όσο και στην **εργασία** δεν είναι υπόθεση των λίγων, των άλλων ή των κομμάτων. Δεν είναι υπόθεση **μόνο** των φοιτητών, των εργαζομένων ή των "πολιτικοποιημένων". Δεν είναι υπόθεση της κυβέρνησης, της τύχης ή του θεού. Είναι η αντίσταση στην ίδια μας τη ζωή που μας διαφεύγει. Η προσπάθεια **να πάρουμε την υπόθεσή μας στα χέρια μας**. Να ορίσουμε τη ζωή ενάντια στον καθημερινό καταναγκασμό.

Αυτόνομη Πρωτοβουλία Φοιτητών
ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

Το παρακάτω κείμενο συγκεκριμένα και η δράση μας γενικότερα ξεκινάνε από μια βασική οπτική, που πατάει στο τι κάνουμε στις ζωές μας. Ξεκινάμε από το γεγονός ότι είμαστε αναγκασμένοι (και θα είμαστε) να πουλάμε τους εαυτούς μας κάθε μέρα, να κάνουμε διαρκώς τη ζωή από τα χέρια μας. Η συνθήκη αυτή αποτελεί την αφετηρία όσων λέμε και κάνουμε. Μέσα και ενάντια σ' αυτή τη συνθήκη καλούμαστε να αγωνιστούμε, να αρνηθούμε το παρόν και το μέλλον που μας διαφεύγει.

Σ' αυτό το πλαίσιο βρισκόμαστε μπροστά στις επικείμενες μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας και της εργασίας. Νιώθουμε την ανάγκη να δράσουμε συλλογικά για την προώθηση των κεκτημένων των κοινωνικών αγώνων. Οι αλλαγές αυτές προωθούν ακόμα περισσότερο την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και την απόλυτη ευθυγράμμισή της με τις εκάστοτε ανάγκες του καπιταλισμού. Έτσι, ο απόφοιτος εργαζόμενος θα σκέφτεται και θα δρα ανταγωνιστικά και εξατομικευμένα σε κάθε πτυχή της ζωής του. Προωθείται ταυτόχρονα η ένταση των ταξικών φραγμών στην πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση. Τα παραδείγματα των nna και της βρετανίας, όπου είναι απόλυτα αυτονόητα τα διδάκτρα και γενικότερα το εμπόρευμα εξειδικευμένη γνώση, δεν είναι πολύ μακρινά. Τα υπάρχοντα εργασιακά δικαιώματα (αποτελέσματα αγώνων και όχι παραχωρήσεις) κατακερματίζονται και δημιουργείται ένας εργαζόμενος τύπου "λάστιχο" ο οποίος αναγκάζεται σε διαρκή επανακατάρτιση για να συνεχίσει να δουλεύει. Ουσιαστικά επιδιώκεται η δημιουργία ενός αναλώσιμου και ευέλικτου εργατικού δυναμικού εύκολα προσαρμόσιμου στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι η δική μας ήττα

Τα νέα μέτρα (αξιολόγηση των πανεπιστημίων, διάσπαση του πτυχίου σε δύο κύκλους σπουδών, ΙΔΒΕ) προωθούν τον περαιτέρω εξορθολογισμό και την εμπορευματοποίηση του εκπαιδευτικού συστήματος και την ευθυγράμμισή του με τις ανάγκες του καπιταλισμού. Η υπερεξειδίκευση των γνώσεων και των τεχνικών ελαχιστοποιεί την διαπραγματευτική ικανότητα του εργαζομένου απέναντι στην εργοδοσία και τα υπάρχοντα εργασιακά δικαιώματα με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός ευέλικτου και αναλώσιμου εργατικού δυναμικού, γεγονός που συμβάλλει στη μεγαλύτερη κερδοφορία του κεφαλαίου. Τις επικείμενες, λοιπόν, μεταρρυθμίσεις στο χώρο της εκπαίδευσης πρέπει να τις δούμε άρρηκτα δεμένες με τις αλλαγές που προωθούνται στο χώρο της εργασίας. Δεν είναι τυχαίο ότι σύντομα πρόκειται να ανοίξει το θέμα του συνταξιοδοτικού και ασφαλιστικού συστήματος στην Ελλάδα. Είναι ουσιαστικά μία επίθεση του κεφαλαίου στα κεκτημένα κοινωνικών αγώνων, μια προσπάθεια εξάλειψης κάθε ίχνους από το "παλιό" κράτος πρόνοιας.

Μιλάμε λοιπόν για συνολική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού στον ελλαδικό χώρο. Για ισχυροποίηση μιας κοινωνικής σχέσης που κλέβει τις δημιουργικές μας δυνατότητες προς όφελος της παραγωγής για κάποιους άλλους. Και αυτή η σχέση τείνει να ενσωματώσει όλους τους τομείς της ζωής των ανθρώπων και να μετατρέψει κάθε δραστηριότητά τους σε εργασία. Ο καπιταλισμός έχει την τάση να κάνει τους ανθρώπους πράγματα. Για να το διαπιστώσουμε φτάνει να σκεφτούμε ότι η πλειονότητα των ανθρώπων είναι αναγκασμένη να πουλάει τον εαυτό της (στην καλύτερη περίπτωση για 8 ώρες) σε κάποιον εργοδότη για να μπορέσει να αποκτήσει τα απαραίτητα για την επιβίωσή της. Ο εξαναγκασμός της μισθωτής εργασίας, φαίνεται σήμερα αυτονότος. Όμως ακριβώς το γεγονός αυτό συνιστά ένα βασικό κομμάτι της αλλοτρίωσής μας. Συνιστά τη μυστικοποίηση της εκμετάλλευσης που βιώνουμε καθημερινά. Είμαστε πεισμένοι ότι έτσι μόνο μπορεί να είναι η κατάσταση και ότι δεν αλλάζει.

Όταν μιλάμε για εργασία, δεν αναφερόμαστε στο μακρινό μέλλον μας. Ξεκινάμε από την βιωμένη εμπειρία μας σήμερα. Και αυτή μας δείχνει ότι οφείλουμε να μιλήσουμε για τη δραστηριότητά μας με όρους εργασίας, ακριβώς για να αναδείξουμε ξεκάθαρα τι πραγματικά είναι αυτό που κάνουμε. Και κανείς δεν έχει την ψευδαίσθηση ότι μορφώνεται ή καλλιεργείται ως συνολικός άνθρωπος. Η δραστηριότητά μας είναι να παράγουμε συνεχώς τον εαυτό μας για να μπορέσουμε να τον πουλήσουμε αξιοπρεπώς σε μερικά χρόνια στην αγορά εργασίας.

Ο μετασχηματισμός της έρευνας και της παραγωγής γνώσης

Το πανεπιστήμιο δεν παράγει μόνο εμάς, αντικείμενα δηλαδή με αρκετά προσόντα για να μπορέσουν να εργαστούν, πολύ λίγα από την άλλη για να το καταφέρουν αυτό στη σημερινή συνθήκη, μιας και ένας εφεδρικός στρατός ανέργων είναι πάντα χρήσιμος για να χειροτερεύει τους δικούς μας όρους ζωής. Το πανεπιστήμιο παράγει γνώση, παράγει έρευνα. Και αυτή δεν κινείται σε μια ουδέτερη σφαίρα του γενικού κοινωνικού καλού. Είναι γνώση άμεσα εκμεταλλεύσιμη από τις ανάγκες του κεφαλαίου. Και άρα είναι γνώση ξένη προς τις δικές μας ανάγκες.

Δεν πρέπει να ξεκινάμε όμως ότι ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς εμάς. Και έτσι φέρει μέσα του την αντίφαση των δικών μας αρνήσεων. Φέρει μέσα του τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Πάνω σ' αυτό τον ανταγωνισμό κινείται και ολόκληρη η ιστορία του πανεπιστημίου. Παραμένει πάντα ξένο σε μας όσο η έκφραση των δικών μας συλλογικών αναγκών παραμένει πτημένη. Όμως κάθε φορά που αυτές εκφράζονται μέσα από αγώνες αφίνουν στο στίγμα τους χαραγμένο στους θεσμούς του. Η δημόσια εκπαίδευση στην Ελλάδα, τα συνδικαλιστικά φοιτητικά όργανα, η ύπαρξη γνώσης που δεν μπορεί να χωρέσει άμεσα στη μηχανή κερδοφορίας είναι ακριβώς η εγγραφή των αγώνων περασμένων εποχών. Που φυσικά, από τη στιγμή που πηγήθηκαν, το περιεχόμενό τους αφομοιώθηκε στην κατεύθυνση του κυρίαρχου. Στη σημερινή συνθήκη, ακριβώς λόγω της δικής μας αδυναμίας να πάρουμε συλλογικά το μέλλον μας στα χέρια μας, βιώνουμε την ασφυκτική εμπορευματοποίηση της παραγωγής γνώσης. Το περιεχόμενο των ερευνητικών στρέφεται όλο και περισσότερο προς κερδοφόρους τομείς. Οι επικηρήσεις εισέρχονται άμεσα (και θεσμικά κατοχυρωμένα πλέον) στο χώρο του πανεπιστημίου, αναλαμβάνοντας την ερευνητική διαδικασία ανάλογα με τα δικά τους συμφέροντα. Το γεγονός ότι η ερευνητική διαδικασία στην Ελλάδα δεν αποτραβιέται σε μαζικότερο βαθμό στον ιδιωτικό τομέα, όπως για παράδειγμα στις ηπα όπου το μεγαλύτερο κομμάτι της έρευνας γίνεται από τη στρατιωτική βιομηχανία ή τη δικτική ευρώπη όπου οι περισσότερες μεγάλες εταιρίες έχουν το δικό τους τομέα research and development, οφείλεται στο γεγονός ότι το μέγεθος των επιχειρήσεων εδώ δεν επιτρέπει να έχουν μια ολοκληρωμένη ερευνητική υποδομή. Έτσι επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν αυτή των δημόσιων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.

Η παρέμβασή μας στους αγώνες

Επιλέγουμε τη μαζική και συλλογική κινητοποίηση όλων μας, μέσω μη χειραγωγημένων διαδικασιών. Κινούμενοι προς την κατεύθυνση αυτή προωθούμε διαδικασίες κοινής δράσης, στη βάση της εναντίωσης στις επερχόμενες αλλαγές. Λειτουργούμε με αυτόνομη συνέλευση, μία κίνηση που δε δραστηριοποιείται με βάση την άντληση πολιτικής υπεραξίας (ψήφους, οπαδούς, μικροπολιτικά συμφέροντα κλπ), αλλά την επίτευξη των στόχων της. Καλούμε όσους ενδιαφέρονται να πλαισιώσουν αυτήν την προσπάθεια με τη φυσική τους συμμετοχή ή με τη δημιουργία παρόμοιων συνελεύσεων.

Καταρχήν, στόχος μας σαφής και αδιαπραγμάτευτος είναι να μην περάσουν οι επερχόμενες μεταρρυθμίσεις. Από εκεί και πέρα όμως αναγνωρίζουμε ότι κάθε στιγμή ενός συλλογικού αγώνα που εκκινεί από την άρνηση κρύβει μέσα της μια εν-δύναμη ριζοσπαστική προοπτική. Οι διαδικασίες και οι πρακτικές που αναδεικνύονται εκεί, όταν καταφέρνουν να απεμπλακούν από λογικές αντιπροσώπευσης, διαμεσολάβησης και στενών κομματικών σκοπιμοτήτων, μπορούν να αποτελέσουν χειροπιαστές εμπειρίες του "παίρνω τη ζωή μου στα χέρια μου". Και τελικά, όπως και να καταλήξει ο αγώνας, εγγράφονται στη μνήμη των αγωνιζομένων όπως και στους κοινωνικούς θεσμούς.

Η δομή και η λειτουργία της συνέλευσης αυτής, είναι αμεσοδημοκρατική. Ο καθένας εκφράζει ελεύθερα την άποψή του και καμία άποψη δεν βαραινεί περισσότερο από κάποια άλλη. Καθώς το πρόταγμα μας αντανακλάται στον τρόπο που αγωνιζόμαστε και οργανωνόμαστε, η οργανωτική δομή της συνέλευσης προωθεί μια αντι-ιεραρχική και αντισεξιστική πολιτική. Μέσα από διαδικασίες συζήτησης, σύγκρουσης, ζύμωσης, συνδιαμόρφωσης, δεν επιδιώκουμε την πλήρη ιδεολογική ταύτιση, αλλά την ενεργοποίηση στην βάση της ισότιμης συζήτησης και της συλλογικής δράσης απέναντι στα κοινά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε και την εναντίωση στις μεταρρυθμίσεις που προωθούνται.

Η οπτική μας βέβαια αναγνωρίζει ότι τα κοινά προβλήματα δεν αφορούν μόνο το χώρο της εκπαίδευσης. Αυτό που βλέπουμε είναι μια συνολική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού. Η εκπαιδευτική και εργασιακή μεταρρύθμιση και το ζήτημα του ασφαλιστικού δεν είναι σκόρπια κομμάτια-χειρισμοί της κυβέρνησης. Είναι η ενόπια της κίνησης του κεφαλαίου. Μ' αυτή την έννοια θέτουμε ως προοπτική τη συνάντηση του αγώνα μας με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες, είτε είναι εν εξελίξει (βλέπε τις μέχρι τώρα κινητοποιήσεις ενάντια στο μετασχηματισμό των ωραρίων των καταστημάτων) είτε είναι μπροστά μας (και όχι πολύ μακριά), όπως το ασφαλιστικό. Είναι αγώνες που μας αφορούν όλους.

Αυτόνομη δράση και γενικές συνελεύσεις

Οι αγώνες μέσα στο πανεπιστήμιο κατά κύριο λόγο γίνονται μέσα από τις γενικές συνελεύσεις. Αυτές, ιστορικά, είναι το αποτέλεσμα της θέσμισης των ίδιων των φοιτητών μέσα από τους αγώνες τους, πάνω στις οργανωτικές ανάγκες που δημιουργηθήκαν κυρίως μετά τη χούντα. Προφανώς, η υποχώρηση του κοινωνικού αγώνα και η ενσωμάτωση των συνελεύσεων στην λειτουργία του πανεπιστημίου σήμαινε ταυτόχρονα και την αλλοίωσή τους. Ωστόσο, αναγνωρίζουμε καταρχήν το ρόλο τους, σε θεωρητικό επίπεδο, σαν αμεσοδημοκρατικά όργανα λήψης αποφάσεων, αλλά παράλληλα, επικεντρώνουμε τη κριτική μας στη σημερινή τους κατάσταση, όπου σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό έχουν μετατραπεί σε συγκρούσεις κομματικών μηχανισμών. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί αιτία για την απόρριψη και απαξίωσή τους από μέρους μας, δεδομένου μάλιστα ότι ακόμα υπάρχουν δυνάμεις που αντιτάσσονται στην κομματικοποίηση των συνελεύσεων. Επιπλέον, ο μόνος τρόπος για να προσδώσουμε στις Γ.Σ. τον πραγματικό τους ρόλο είναι η δραστηριοποίηση του συνόλου των φοιτητών συλλογικά, κάτι που θα αφαιρέσει την εξουσία από τους διάφορους.

Αναγνωρίζοντας την παραπάνω κατάσταση η δράση της συνέλευσης που λειτουργούμε, αναλύεται σε δυο συνιστώσες: από τη μία όπως αναφέρεται και παραπάνω, δίνει την δυνατότητα, σ' αυτούς που δεν την έχουν ή που δεν συμφωνούν με τις θεσμικές διαδικασίες να συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες που θεωρούμε ότι είναι αναγκαίοι, απέναντι στις προαναφερθείσες αλλαγές που επηρεάζουν τη ζωή μας. Από την άλλη επιδιώκουμε την αυτόνομη δράση με σκοπό την ενδυνάμωση των κινήσεων εναντίωσης στις μεταρρυθμίσεις και τη συνολική κριτική στο εκπαιδευτικό σύστημα. Δεν επιδιώκουμε τη δημιουργία ενός ξεχωριστού πολιτικού πόλου και γι' αυτό η όποια δράση που θα προκύψει δε θα είναι σε καμία περίπτωση αντιθετική προς τις ενδεχόμενες κινηματικές αποφάσεις των Γ.Σ., αντίθετα επιθυμούμε τη συμμετοχή στα συλλογικά όργανα αποφάσεων, που δημιουργούνται σε κινηματικές διαδικασίες, στη βάση της άμεσης δημοκρατίας.